

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1652/2015
24.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у спору тужилаца Ж.В. из В., А.Е. из Н.С., С.Б. из Н.С., С.Ц. из С.К., Б.Ћ. из К., П.Б. из Н.С., Б.П. из Б.Ј., Б.И. из Н.С., С.Л. из Н.С., Љ.Б. из Н.С., Д.М. из Н.С., М.М. из Л. и Т.Д. из Н.С., чији су пуномоћници Н.Ј. и Н.Д., адвокати из Н.С., против туженог Н. А.Д. из Н.С., кога заступа Б.Г., адвокат из Б., ради утврђења злостављања на раду, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 657/15 од 08.05.2015. године, у седници одржаној 24.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 657/15 од 08.05.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 657/15 од 08.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П1 83/2014 од 03.02.2015. године: 1) делимично је усвојен тужбени захтев и утврђено да су тужиоци претрпели злостављање на раду код туженог, као послодавца; 2) обавезан је тужени да о свом трошку у целини објави ову пресуду у дневном листу „Куир“, као листу који се дистрибуира на целој територији Републике Србије; 3) утврђено је за сваког од тужилаца појединачно да су претрпели злостављање на раду код туженог, на начин описан у изреци ове пресуде; 4) одбијен је тужбени захтев у делу којим су тужиоци тражили да се утврди да се њихово злостављање врши систематски од стране туженог, односно од стране запослених код туженог; 5) утврђено је да су тужиоци повукли тужбу у делу којим су тражили да се обавезе генерални директор туженог као одговорно лице да одмах спречи понашање које представља злостављање на раду које трпе тужиоци код туженог од стране именованих злостављача и ради уклањања последица злостављања обезбеди тужиоцима обављање одговарајућих послова, као и да им додели основна средства, описана у изреци ове пресуде; 6) одбијен је тужбени захтев у делу којим су тужиоци тражили да се злостављање врши систематски од стране запослених

код туженог; 7) обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 623.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 657/15 од 08.05.2015. године жалба туженог је делимично усвојена и првостепена пресуда укинута у делу којим је утврђено да су тужиоци код туженог као послодавца претрпели злостављање на раду на тај начин што их је тужени без захтева и законске процедуре упутио на коришћење годишњег одмора, као и у односу на одлуку о трошковима поступка и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. У преосталом делу жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се ревизија сматра посебном применом члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања од општег интереса, односно у интересу равноправности грађана, ради уједначења судске праксе и новог тумачења права.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначења судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП у овом случају нису испуњени. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначењем судске праксе и новим тумачењем права у погледу примене члана 6. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“ бр.36/10), којим је дефинисан појам злостављања и извршиоца злостављања. При том, уз ревизију нису приложене правноснажне судске одлуке, које се односе на исти или сличан чињенични или правни однос, чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначењем судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради утврђења постојања злостављања на раду поднета је 08.04.2013. године. Вредност предмета спора означена је у тужби на износ од 10.000,00 динара.

Спор због злостављања на раду или у вези са радом је радни спор, према члану 29. став 3. Закона о спречавању злостављања на раду. Тим законом нису прописана посебна правила о дозвољености ревизије, па се у спору ове врсте примењују одредбе о дозвољености ревизије из члана 441. ЗПП.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Како се у овом случају не ради о спору о заснивању, постојању или престанку радног односа, а вредност предмета спора побијаног дела (10.000,00 динара) не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**